

fluende øidt og bredt ud over Verne og er — som jeg med et passende Udtryk troer at kunne kalde det — skamfjændet. Det er i den Grad skamfjændet, at man har maattet holde Blikket borte fra, hvad der dog skulde være Hovedpunktet, at nyde Omgivelsernes Skjønhed. Nu er der fra Bestyreren for de antiquariske Mindesmærkers Bevaring kommet denne Skrivelse; han har været dernede og har havt en ung Architect med sig, som af Interesse for Sagen har renonceret paa at faae nogen- somhelst Godtgjørelse for sit Arbejde; de have i Sælleskab udkastet en Plan, hvorefter Taarnet vilde kunne reises paa en saadan Maade, at det i Modsætning til den Skamfjændethed, hvormed det nu staaer, vilde komme til at blive en sand Prydelse, og der saaledes dog vil blive et Glimt tilbage af den tidligere Situation, af den Glands, som den gamle Borg tidligere har kastet over Egnen. Der er selvfølgelig ikke tænkt paa nogen heel Opførelse af Ruinen eller paa nogen Forandring i hele Situationen, man vil holde sig udelukkende til dette Taarn, som er af overordentlige Dimensioner baade med Hensyn til Omfang og Høide, saaledes, at man lader hele den ydre Side faae en passende Rensning og Beklædning og giver det et tilstrækkelig forsvareligt og betryggende Gulv, da man herfra har den skjønneste Udsigt over hele Omegnen til alle Sider. Dernæst vil man staae en passende og tilstrækkelig Beklædning for Toppen og Spidsen deraf, som har været i fuldstændig slet Tilstand i lang Tid, og hvorigjennem Sne og Regn er trængt ind, saa at alt det Dvrigt derved er blevet ødelagt, og med Hensyn til hvilket det først og fremmest er nødvendigt, at der værenes derimod. Her er nu først dette, som maa erkjendes for i høi Grad oeconomisk, først og fremmest, at en Architect ikke tager noget for sit Arbejde — det troer jeg maa kaldes meget oeconomisk — dernæst at man indskrænker sig alene til dette Taarn og ikke tager noget Andet med, og at man holder sig til at staae en tilstrækkelig betryggende Dpgang, saa at man uden Livsfare kan komme op for at nyde den overmaade skjønne Udsigt — det maa vel ogsaa finde Anerkjendelse — og at man vil have et Tag paa Taarnet, maa vel

ogsaa kaldes i høieste Grad oeconomisk, thi uden dette kunde det Dvrigt ikke hjælpe. Men nu skal jeg indrømme, nu begynder der at vise sig hos Bestyreren nogle Interesser, som maaskee ikke ere ret oeconomiske, idet han nemlig, som en Mand, der har Blikket henvendt paa de gamle Tiders Herligheder, — han har jo seet saameget deraf baade her og andetsteds — faaer den noget luxuriøse Idee, at det først kunde blive fuldstændigt, naar man fik et Kobbertag. Dette troer jeg har slaaet slemme ned hos det ærede Udvalg, som ikke engang vil formildes ved et Blytag, der kunde træde istedetfor, — thi det er ogsaa for kostbart, men man har tænkt paa, at et almindeligt Tegltag eller i det Høieste et Skifertag kunde benyttes her. Der er det imidlertid, at det ikke alene er den historiske, antiquariske og æsthetiske Sands, som stiller sig imod dette Skifertag, men det siges, at man saa maaskee til Syvende og sidst hellere maatte spare dette Beløb af 2,000 Rd., da det vil vise sig ikke skiftet til Opnaaelse af Formaalet, nemlig at beskytte dette Taarn fra oven; thi Baldemarstaarnet hører til de meget erponerede Bygninger, som trænger til at faae en anden Tagbeklædning end disse Tegl, og som maaskee nødvendig maa have denne Kobberbeklædning, som i Belysning af Aftensoen tager sig ganske anderledes ud end et Blytag, og som vistnok ogsaa foruden den æsthetiske Side har det Durable for sig. Saa komme vi til den yderste Top, hvor man unægtelig er naaet til det Luxuriøse, nemlig at ville have en Guldgaa. Dette har Udvalget fundet var for meget af det Gode; men der er dog ikke forlangt, at den skulde være massiv. Man kan nu under dette Begreb indfatte Meget, man kan f. Ex. til Syvende og sidst komme til en Guldgaa, der ikke evaluerer mere end et Par hundrede Rigsdaler, og den skal dog være af en vis Størrelse for paa en Høide af 40 Alen — thi Taarnet er saa høit — at kunne sees; der maa altsaa være sigtet til et andet Stof end det rene Guld, for at det kan være en Gaa, der kan tage sig ud, idet han har fordret et mindre Beløb; maaskee det ikke engang er nødvendigt at forgylde den, det skal jeg ogsaa lade staae hen, thi dette